

A nap beleesett a tulajdon véréből hullatott pocsolóába. A bizarr gyertyájú gesztenyék fölsóhajtottak s a távolabbi sirok összebújtak, hogy egymás közelében legyenek a beálló estében. A faszorra ereszkedő lila ködön át szatyros asszonyok húzódtak haza felé, makacs gyászolók, akik meg akarták unni a halottjaikat, hogy megint élhessenek. Mezey tanár úr utánuk nézett. Hallotta a város felé vágató villanyosok csőrömpölését. Haza kellene menni gondolta. Az agy ki is adta a parancsot, de az elernyedti inak vissza feleltek. A kivetett roncsnak nem volt több keresni valója a tengeren.

Lelkes László.

AZ IDŐ.

*S az Isten úgy akarta, hogy legyen,
legyen valami, ami sohasem változó:
örök jelzők az örök Teremtésben,
számlaptalan teremésmutató —
örök őrtálló, óriás szobor,
roppant árnyékát keresztülfejtető az egész világtéren.*

*S ott állott a Végtelenség-tenger közepén,
egymástól elfordult, kettős kőarcával —
egyformán nézve a Mullba és Jövőbe.*

*A távolba tekintő szemek egybefogták a két messzeséget.
S nem volt többé Kezdet és Vég,
csak örök hullámzó körbenforgás,
helycsere, formaváltozás.*

*Mikor a Végtelenség tengerében elmerült kőszobor talapzatánál:
minduntalan egymásba csapdos
a Mull és Jövő hullámverése.*

*S örökkévalóság óta állva ott,
sohasem suhant közönyös, barna kőarcára
árnyéka a Mullnak.*

*Mert nem látott soha semmi mást:
csak folyton vajudó Teremtésben kavargó körbenforgást.
S nem emlékezett semmire sem.*

— *S az Isten az örök alkotás érdekében szükségesnek találta,
hogy a nagy dolgok felett : a Végtelenség közönye lebegjen.*

Fuimus.